

dringer, som gennem Tidernes Løb er bleven varetaget af Justitsministeriet, har nødvendigvis maattet indskrænke sig til det, som i 1828 blev stærkt fremhævet: ingen upassende Navne; man har ikke villet tvinge Befolkningen til at individualisere. Man har villet lade den have Frihed i denne Henseende, man har ikke villet tvinge den; man kan højst have haabet paa, at Opinionen, den almindelige Stemning i Befolkningen vilde føre til en stærkere Individualisering; men man har sagt: det kan ikke være Lovgivningens, ikke Administrationens Sag at arbejde særlig for dette Formaal. Det arbejder heller ikke særlig dette Lovforslag for, men det anerkender det, og derpaa er jo hele Lovforslagets Fremkomst grundet, at der nu faktisk viser sig Strømning i Folket eller i alt Fald i store Dele af Folket, i Retning af at faa Navne, der mere individualisere end det meget store Antal af de nu eksisterende gøre. Man ser en saadan Strømning, og det findes rimeligt at lette den, fordi selve det Formaal, som den har, nemlig at individualisere, i og for sig er anerkendelsesværdigt. Men videre gaar Lovforslaget ikke end at lette Gennemførelsen af det Ønske, der er hos visse Dele af Befolkningen, hos mange Mennesker om at forandre Navn for at opnaa større Individualisering, for saa vidt det kan ske paa en Maade, der ikke krænker Navneinteresserne i højere Grad, end det nu sker, og for saa vidt det kan ske med fuld Varetagelse af de offentlige Interesser, hvorom der kan være Tale. Det er dette, man har gjort ved Lovforslaget. Det holder sig ganske inden for Rammen af den gældende Ret, men det søger at imødekomme et Ønske, som næres af store Dele af Befolkningen i Retning af at forandre Navn paa en lettere Maade, og det siger: I disse Tilfælde kan det gøres, thi der ere alle berettigede Interesser varetagne, og der er ogsaa de offentlige Interesser paa Forhaand varetagne, der kan den lettere Adgang aabnes. Men det er tillige — og dette er naturligvis Hovedhensigten — i høj Grad nødvendigt for Centraladministrationen, thi dersom det er Tilfældet — og det tror jeg nok tør siges — at dette Ønske om en stærkere Individualisering i Navnene er ret almindeligt i store Dele af Befolkningen, gør det Administrationen et meget stort Besvær. Det er i Virkeligheden allerede nu saaledes, at der neppe gaar nogen Postdag; uden at der fremkommer Andragende om Navneforandring. Det kan efterhaanden blive uoverkommeligt. Tænker man sig, at de 30,000 eller hvor

mange det er, der have Navne, som de ikke synes om, eller som ikke forekomme dem at individualisere tilstrækkelig, i Løbet af den kortere Aarrække, hvorom der her er Tale, ville begære Navneforandringer, som der efter den gældende Ret i Praksis ikke kunde siges nej til, vilde det blive et aldeles uoverkommeligt Arbejde for de nuværende Kræfter, som jeg ogsaa tror, det er sagt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Man maatte da have et helt særegent Bureau dertil, medens det nu efter Lovforslaget kan ordnes paa den simple og lette Maade, at der decentraliseres. Naar man lader de Tilfælde, hvor det er uomtvisteligt, at en Navneforandring ikke vil blive nægtet, gaa ud til de lokale Øvrigheder, imødekommer man det Ønske om en lettere Adgang, som findes i Befolkningen, og man letter Centraladministrationen for et Arbejde, der under disse Omstændigheder kunde blive meget byrdefuldt.

Men, naar dette er Meningens med og Opgaven for Lovforslaget, kan der heller ikke være Tale om, at det skulde tilvejebringe nogen haabløs Forvirring. Denne haabløse Forvirring kunde kun komme frem, hvis man kunde paavise, at noget af de Tilfælde, der, omhyggeligt præciserede, nævnes i § 2, i sig selv var saa vidt og ubestemt, at der kunde blive Tale om en meget forskelligartet Afgørelse i de forskellige Lokaltiteter. Er derimod det modsatte Tilfældet, ere Reglerne for disse udsøndrede Tilfælde saa præcise, som det overhovedet kan ventes af en Lov, vil der ikke opstaa nogen haabløs Forvirring. — I Anledning af et Punkt, som det ærede Medlem særlig fremdrog, og som jeg vil fremhæve; fordi det ogsaa blev fremdraget af et meget indsigtsfuldt Medlem vistnok ved Sagens 1ste Behandling, vil jeg gøre opmærksom paa, at den Adgang, som Lovforslaget aabner til Navneforandring, ikke faar nogen skadelig Indflydelse paa de Interesser, som særlig varetages med Hensyn til Firmaer, Handelsregistre og Prokura efter Loven, thi her gælder jo den særegne Regel, at hvis nogen anmelder et Firma, hvori hans eget Navn findes, og et andet Firma allerede tidligere er indført med det samme Navn — Randers, var det, det ærede Medlem nævnedes — i Registret i samme Kommune, skal han, fordi han er den senere, uagtet han bærer dette Navn med Rette, ved Tillæg til Navnet, tydelig adskille sit Firma fra det ældre. Deri ligger en fuldstændig tilstrækkelig Beskyttelse mod, at den personlige Navneforandring kan misbruges til at skade de økonomiske Inter-